

[Udenrigsministeren.]

komst såvel for det udenrigspolitiske nævn som offentligt.

Når det ærede medlem mener, at man måske skulle sige det klart og tydeligt også til vore tyske venner, så kan jeg betro det ærede medlem, at det er sket, og hvis det ærede medlem så presseudklip fra den tyske presse, ville han kunne se, at det så sent som for en fjorten dages tid siden skete i en pressekonference, jeg havde i Hamborg. Jeg tror ikke, at der er nogen, der er i tvivl om vort synspunkt på dette område og heller ikke om vor motivering for denne holdning.

Det ærede medlem gjorde endvidere nogle bemærkninger om FN-styrkerne, som vi i regeringen har meddelt generalsekretæren at vi bliver nødt til at reducere, og det ærede medlem mente at måtte advare imod en sådan reduktion af det danske bidrag til FN. Der er ikke, som det ærede medlem fremførte det, den begrundelse for det, at vi herigennem kan opnå en nedsættelse af tjenestetiden; dertil er styrkernes størrelse alt for beskedent.

Men der er de to væsentlige begrundelser for det, at for det første kniber det med at opretholde vort beredskab, når vi skal afgive så store styrker, som tilfældet er i øjeblikket, og for det andet har dette høje ting vedtaget, hvor store styrker vi må afgive, ved vedtagelsen af loven om oprettelsen af et dansk FN-beredskabskorps. Vi har i øjeblikket mere end 1.500 mand ude på forskellige FN-missioner, i Gaza, i Cypern og andre steder, og den ramme, som dette høje ting har bevilget os til at sende folk efter, svarer til en styrke på knap 1.000 mand, så både formelle og saglige grunde taler for, at vi nu må reducere disse styrker, dette bidrag. Jeg beklager det også.

Jeg vil dog gerne understrege ét synspunkt til, som ikke er specielt dansk, men som er et mere generelt synspunkt. Når vi indlader os på fredsaktioner, hvor det gælder om igennem en hurtig handling at forsøge på at begrænse allerede igangværende krigshandlinger eller forhindre en spændt situation i at udvikle sig til krigshandlinger, så sker der let det, at fordi man standser den akutte risiko, svækker man

samtidig de kræfter, der tilstræber en politisk løsning af de konfliktspørgsmål, der ligger bagved, og derfor kan man sige, at en tilstrækkelig langvarig FN-aktion i virkeligheden formindsker muligheden for at opnå sit formål. Det er en betragtning, som ikke er andre medlemslande i FN fremmed, og jeg tror heller ikke, den er fremmed for de mennesker i FN's ledelse, FN's generalsekretariat, der har ansvaret for tilrettelæggelsen af FN-politikken.

Vor anden platform er NATO. Den vil jeg også gerne gøre en enkelt bemærkning om ud over dem, jeg allerede har gjort. Det ærede medlem hr. Baunsgaard sagde, at der er noget at diskutere i hele NATO-politikken, og det er jeg enig i; selvfølgelig er der det; det har der været hele tiden. NATO er ikke en fast etableret, uforanderlig organisation, men det er en organisme, der hele tiden har udviklet sig under hensyn til det stadig ændrede behov, den stadig ændrede situation i Europa og den stadig ændrede tekniske udvikling med hensyn til forsvarsmidlernes opbygning.

Det ærede medlem kædede dette specielt sammen med de problemer, der er opstået i NATO som følge af Frankrigs holdning, og jeg vil ikke bestride, at de giver anledning til og må give anledning til overvejelser. Jeg tror ikke, man på forhånd skal tage det for fuldstændig givet, at hermed revner NATO eller hermed udtræder Frankrig af NATO og skaber dermed, naturligvis, helt nye problemer. Jeg tror, at det, der er formålet med den franske politik — det er i hvert fald det, general de Gaulle har givet udtryk for, og han må vist siges at være den, der bedst kender den franske politik — ikke er at løsrive Frankrig fra alliancen, men at ændre den institutionelle opbygning og afskaffe integrationen, sammenfiltringen mellem NATO-styrkerne.

Det er muligt at Frankrig, hvis de øvrige medlemslande viser sig uvillige til at ændre NATO-strukturen, til sin tid trækker sig ud af NATO; men det er også tænkeligt, at man ved en smidig behandling af dette spørgsmål, hvor de øvrige NATO-partnere kommer Frankrigs synspunkter i møde i et vist omfang, kan bevare Frankrig som medlem af NATO, og jeg tror, at det vil være af positiv værdi, at Frankrig bevares som